

Scrisoare Duhovnicească

MITROPOLIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ
PENTRU GERMANIA, EUROPA CENTRALĂ ȘI DE NORD

Anul XIII, NR. 1-2 / 2009 BULETIN DE INFORMAȚII IAN.- FEB. 2009

Spiritualitatea credinței*

Iubiți frați și surori întru Domnul,

Îngăduiți-mi ca la început să mulțumesc Domnului Reinke Detlev, președintele Uniunii Evanghelice, ramura Nürnberg e.V. pentru invitația de a ține predica zilei cu prilejul sărbătoririi a 100 de ani de la întemeierea Uniunii. Această invitație este pentru mine o cinste, dar și o provocare. Cinste, pentru că mă fac părtaș unui eveniment atât de important la care doriți să auziți o voce ortodoxă, iar provocare, pentru că această voce ar putea să sune cu totul neobișnuit în inimile multora. De aceea, îl rog pe Domnul Iisus Hristos, Mântuitorul nostru al tuturor să-mi dea Cuvântul Său, care este «cuvânt cu putere multă» (Matei 7, 29) pentru ca să vorbesc nu ceea ce place oamenilor, ci ceea ce ne este necesar tuturor spre mântuire.

Textele biblice care s-au citit acum sunt cele prevăzute pentru ziua aceasta: Evanghelia după Matei, 17, 1-9 și II Corinteni 4, 6-10. Ele stau într-o strânsă legătură, au o unitate interioară profundă. Pe Tabor, Hristos, care este «strălucirea și chipul ființial al Tatălui» (Evrei 1, 3) și-a manifestat pentru un moment slava Sa înaintea lui Petru, Iacob și Ioan: «și a strălucit fața Lui ca soarele, iar veșmintele Lui s-au făcut albe ca lumina» (Matei 17, 2). Sf. Apostol și Evanghelist Ioan repetă mereu că «Dumnezeu este lumină» și că cine trăiește în Dumnezeu trăiește în lumină. Omul însuși, în esența sa, este lumină, fiind «chip și slavă a lui Dumnezeu» (I Corinteni 11, 7). Iar Dumnezeu care strălucește în inimile noastre ne luminează, ca și pe cei trei apostoli, pentru ca să recunoaștem slava dumnezeirii pe fața lui Hristos.

Slavă, care însă, se ascunde sub chipul Său de «om al durerilor» (Isaia 53), de rob «ascultător până la moarte și încă moarte de cruce» (cf. Filip. 2, 8). La fel ca și Hristos și noi, ucenicii Lui, pătimim în lumea aceasta multe necazuri, dar nu suntem striviți, suntem lipsiți de multe, dar nu deznădăjduiți, prigoniți, dar nu părăsiți, doborâți, dar nu nimiciți. Purtăm mereu în trup omorârea lui Iisus pentru ca și viața Lui să se arate în trupul nostru (cf. II Corinteni 4, 8-10).

Acesta este mesajul celor două texte biblice de astăzi: să nu ne smintim de faptul că Dumnezeu se lasă și astăzi,

De aici, tema propusă spre dezvoltare: «Spiritualitatea credinței».

Iubiți frați și surori întru Domnul,

Adevărurile credinței, după care ne conducem viața, sunt adeseori antinomice, paradoxale, lasă impresia că se contrazic. Ele nu se impun logicii, ci se descoperă inimii în mod tainic, misterios. Tocmai de aceea, nu pot fi primite decât prin credință. Iar credința înseamnă «răstignirea minții» față de modul pur rațional de a judeca și acceptarea misterului care nu este de ordinul raționalului, ci al contemplației.

În cursul cuvântului meu veți întâlni mereu astfel de antinomii, de afirmații care se pot contrazice la prima vedere, dar care exprimă totuși adevăruri fundamentale ale vieții creștine.

Titlul temei «Spiritualitatea credinței», subliniază deja că credința nu este doar o adeziune abstrac-

tă, pur intelectuală la un crez pe care-l mărturisim teoretic, ci că ea determină un mod de a fi și de a trăi. Credința crează, deci, o spiritualitate, un etos care este tocmai acest mod de a fi și de a trăi potrivit Evangheliei.

Orice crez, fie religios, fie agnostic, fie politic... determină, în mod normal, un etos, adică un anumit fel de a trăi potrivit principiilor mărturisite. Dacă viața nu este în concordanță cu crezul mărturisit, înseamnă că omul trăiește o stare de schizofrenie. Este adevărat că credința creștină nu trebuie redusă la principiile și normele de viață pe care le găsim în Sf. Scriptură, adică la poruncile lui Dumnezeu sau la sfaturile evanghelice. Creștinismul nu este o sumă de prescripții și legi morale. El nu este nici

ca întotdeauna, batjocorit, insultat și ucis de oamenii acestei lumi; să nu ne descurajăm în fața necazurilor, în fața ispitelor de tot felul, nici chiar în fața morții, căci în toate acestea se ascunde slava și puterea lui Hristos care a biruit moartea tocmai prin acceptarea ei de bună voie. «Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând și celor din morminte viață dăruindu-le», cântăm noi ortodocșii de la Paști până la Înălțare. Iar învierea lui Hristos este și învierea noastră, biruința lui Hristos este și biruința noastră.

Aceste adevăruri și realități mistice, ca toată Descoperirea dumnezeiască din Sf. Scripturi, riscă să rămână «literă moartă» dacă nu sunt însușite printr-o credință vie și experimentate în viața de toate zilele.

măcar o religie, ci mai degrabă «*criza tuturor religiilor*» (Olivier Clément). El este viață, și anume, viața cea nouă în Hristos și în Duhul Sfânt. Creștinul care trăiește în Hristos nu mai este rob nici unei stihii, nici unei legi sau porunci; el se bucură de «*libertatea fiilor lui Dumnezeu*» (Romani 8, 21). În Hristos, în care ne-am botezat și în care ne-am îmbrăcat, nu mai este nici iudeu, nici elen, nu mai este nici rob, nici liber; nu mai este parte bărbătească și parte femeiască... (cf. Galateni 3, 28).

1. Astfel, spiritualitatea credinței este, în primul, rând o spiritualitate baptilmală și hristologică. Viața cea nouă de care vorbim își are fundamentul în botezul nostru. Botezul este «*naștere din nou, din apă și din duh*» (cf. Ioan, 3, 4-5), este «*moarte și înviere cu Hristos*» (cf. Romani 6, 2-4). În botez ne-am lepădat de Satana și ne-am unit cu Hristos. Iar unde este Hristos este și Tatăl și Duhul Sfânt. Botezul a restaurat în noi unitatea cu Dumnezeu, pierdută prin păcatul strămoșesc, ca și unitatea cu semenii noștri în umanitate și cu întreaga creație. Persoana umană restaurată prin botez în Hristos a redevenit, ca Adam înainte de căderea în păcat, un microcosmos, un univers care se concentrează în inima sa. Aceasta este realitatea cea mai profundă, identitatea autentică a creștinului pe care i-o conferă botezul și de care fiecare trebuie să fie conștient în tot momentul. Ca și creștini, noi nu mai suntem ființe izolate, separate sau în vrăjmășie cu Dumnezeu, cu semenii noștri și cu creația, nu mai suntem indivizi egoiști, care caută doar interesul propriu, ci suntem persoane în comuniune cu întreaga existență, după chipul persoanelor Sfintei Treimi - Modelul suprem al comuniunii și iubirii.

2. Spiritualitatea credinței este în egală măsură o spiritualitate a Duhului sau în Duhul Sfânt. Termenul însuși de spiritualitate ne trimite la Duhul Sfânt care este autorul și susținătorul vieții. Rugăciunea de invocare a Duhului Sfânt la începutul oricărei slujiri liturgice în Tradiția ortodoxă se adresează Duhului Sfânt astfel: «*Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindena ești și pe toate le împlinești, Vistierul bunătăților și Dătorule de viață, vino se te sălășluiește întru noi și ne curățește pe noi de toată întinăciunea și mântuiește Bunule, sufletele noastre*». Dacă creștinismul este, așa cum am spus, «*viața cea nouă în Hristos*» trebuie să recunoaștem că

nu noi înșine ne putem da viața, nu noi înșine ne putem schimba viața, ci doar Duhul Sfânt, «*Dătorul de viață*» și Cel care le face pe toate noi (cf. Apocalipsă 21, 5). De la Rusalii, când Duhul Sfânt s-a pogorât asupra apostoilor și i-a născut cu adevărat din nou, același Duh Sfânt este viu și lucrător în Biserica lui Hristos și în lume. Același Duh Sfânt operează în botezul fiecărui creștin nașterea sa din nou, conferindu-i calitate de «*împărat, preot și profet*». **Împărat**, pentru a-și stăpâni pornirile pătimase și a-și orienta viața spre Dumnezeu, **preot**, pentru a se aduce pe sine însuși ofrandă lui Dumnezeu ca și pe semenii săi și lucrurile lumii, **profet**, pentru ca să imprime în viața sa de zi cu zi și a semenilor săi dimensiunea veșniciei, care dă cu adevărat sens vieții. Același Duh Sfânt sfințește în Euharistie darurile de pâine și vin și le transformă în Trupul și Sângele lui Hristos care se dau «*spre iertarea păcatelor și spre viața de veci*», înnoind mereu în noi viața lui Hristos, conformându-ne cu El până la identitatea deplină: «*Nu mai trăiesc eu ci Hristos trăiește în mine*» (Galateni 2, 20). Același Duh Sfânt ne inspiră gânduri bune, ne ocrotește, ne apără, ne păzește, ne mântuiește. Căci toate sunt ale Duhului și vin de la Duhul. Totul este har, repetă într-un cor, împreună cu Sfânta Scriptură, Părinții și asceții Bisericii. Numai că harul Duhului, adică lucrarea Duhului Sfânt în noi, în Biserică și în lume, trebuie mereu primită și însoțită de efortul nostru personal, care el însuși este, în ultimă instanță, lucrare a Duhului Sfânt. Căci «*Dumnezeu este cel ce lucrează întru voi și ca să voiți și ca să săvârșiți, după a Lui bunăvoință*» (Filipeni, 2, 13).

3. Pentru aceea, spiritualitatea credinței este o spiritualitate ascetică, adică a efortului personal care însoțește mereu harul în procesul nașterii din nou, al înnoirii vieții în Duhul lui Hristos, până la asemănarea și identificarea noastră cu El.

Am spus mai înainte că prin botez ne-am unit cu Hristos, suntem deja sfinți, recapitulăm în ființa noastră lăuntrică, al cărui centru este inima, întreaga umanitate, întreaga creație. Toate acestea sunt adevăruri și realități potențiale, înscrise în noi ca o pecete, semănate în inima noastră ca o sămânță care așteaptă să încolțească, să crească și să rodească. De aceea toți Părinții Bisericii spun că viața creștină este o continuă actualizare a botezului ca-

re reclamă în mod necesar angajarea omului printr-un efort personal de luptă împotriva păcatului, de eliberare de patimile în care am căzut după botez, de curățire neîncetată a inimii și de dobândire a virtuților, adică a deprinderilor bune pentru a ajunge cu adevărat la «*libertatea fiilor lui Dumnezeu*». Pentru ca să nu uităm, există și o libertate greșit înțeleasă, aceea de a face orice, după gândul și pofa fiecăruia, care duce însă la robia păcatului: «*Adevărat, adevărat zic: Oricine săvârșește păcat este rob păcatului*» (Ioan 8, 34).

Lubiți frați și surori întru Domnul,

Constatăm cu toții că inima noastră este un permanent câmp de bătălie în care vrăjmașul se luptă pentru a ne înstrăina de Hristos, de propriul nostru botez și a ne duce într-o cu totul altă direcție, aceea a egoismului, a autonomiei față de Dumnezeu și ignorării semenilor noștri, a atașamentului exagerat de lumea aceasta și de lucrurile ei prin iubirea de materie și de stăpânire. Pentru aceea inima noastră nu are pacea și liniștea care sunt mai prețioase decât orice. Ca și oarecând Cain, care și-a omorât fratele, tot astfel, cel ce săvârșește păcatul, nedreptatea sau răul este un «*zbuciumat și un fugar pe pământ*» (Facere 4, 12). Iar pe fratele nostru îl putem ucide în nenumărate feluri, începând cu refuzul de a avea copii, cu avortul, cu calomnia, cu imoralitatea sau și numai cu indiferența față de semenii noștri. În toate aceste cazuri fratele nu există pentru mine sau este transformat în obiect de împlinire a plăcerilor proprii. Și când ne gândim că toate aceste păcate sunt atât de răspândite în lumea creștină, mai mult chiar decât în lumea necreștină (păgână) spre marea sminteală a necreștinilor, ne întrebăm unde poate fi cauza? Eu cred că aceasta se află în îndepărtarea de Dumnezeu, în așa zisa autonomie a omului: omul ca măsură a tuturor lucrurilor; ea se află, de asemenea, în concepția greșită, tocmai pentru că nu se raportează la Dumnezeu, despre drepturile și libertățile omului; în căutarea excesivă a confortului și a plăcerilor, ca și în refuzul angajării în credință. Creștinul modern are, în general, o idee foarte vagă despre Dumnezeu, pe care-L face adeseori responsabil de răul din lume și de toate insuccesele sale.

(Continuare pagina 5)

Apel

Dragi cititori

Ani de-a rândul ați fost informați prin intermediul acestei Scrisori despre mersul lucrărilor la Catedrala și la Centrul mitropolitan din Nürnberg, la a cărui sfințire, în 14 mai 2006, a binevoit Dumnezeu să-l avem în mijlocul nostru pe vrednicul de pomenire Patriarhul Teoctist. Începând cu acest număr dorim să inițiem o nouă rubrică, referitoare la parohiile care au locașuri de cult în construcție. Redăm în continuare apelul P.S. Episcop-vicar Sofian Brașoveanul în vederea ridicării unei biserici și Centru episcopal la München, după care vom continua cu știri referitoare la celelalte parohii care au biserici în construcție. Prin urmare îi rugăm pe toți preoții din parohiile respective să pregătească materiale informative, pe care să ni le trimită în vederea publicării și prin aceasta a susținerii proiectelor respective.

Frați creștini și frați români,

Mulți români trăiesc astăzi împrăștiați pe toate meridianele lumii. Cunoaștem cu toții suferința provocată de traiul departe de casă, pe care fiecare încearcă să și-o aline cum poate. Mulți încearcă să învingă această suferință formându-și mici insule de românită, mergând în localuri cu specific românesc, având prieteni români, privind emisiuni românești la televizor... toate, căutări de împlinire a dorinței de comuniune cu frații de un sânge și de o credință.

În străduința de a alina suferința străinătății și înstrăinării, Biserica Ortodoxă Română a creat structuri bisericești în toate țările unde s-au așezat românii. Este și cazul Mitropoliei noastre prin care ne regăsim deplina comuniune cu Țara și cu Biserica Mamă. În ce privește orașul München, credincioșii români de aici au dorit la vremea aceea ca sediul Mitropoliei să fie stabilit aici. Înaltpreasfințitul Serafim a fost intronizat ca Mitropolit la München. Mai târziu, s-a formulat în mod repetat dorința venirii la München a episcopului vicar, avându-se în vedere importanța orașului și numărul mare de credincioși, precum și vechiul ideal de a ridica o biserică și un sediu episcopal.

În decembrie 2004, ca urmare a deciziei Consiliului Mitropolitan, am fost trimis la München în scopul intensificării

misiuni spirituale printre românii ortodocși de aici. Îi felicit din toată inima pe toți cei care au susținut atunci și susțin în continuare acest demers, în diverse moduri și le mulțumesc. Am fost însă chemat și trimis aici și pentru a construi o biserică cu un Centru bisericesc pentru toți românii ortodocși din acest oraș, un sediu episcopal, care asemenea Centrului mitropolitan de la Nürnberg, să constituie o oază de spiritualitate ortodoxă și românească, un «acasă» al tuturor românilor care trăiesc în această parte de lume. De asemenea, un loc reprezentativ în care românii să-și poată cunoaște propria tradiție, în care să aibă bucuria de a simți și trăi, de a se ruga românește, un loc în care copiii să primească o perspectivă aspra vieții și cei nevoiași ocrotire, un loc în care toți cei care-L caută pe Dumnezeu să fie ajutați în a-L găsi. Acest obiectiv, pe care l-am urmărit continuu încă de la venirea mea în München, începe acum să se concretizeze.

Primăria orașului München ne-a oferit spre cumpărare un teren de 2.600 m², pe care să ridicăm o biserică și un Centru episcopal. Intenția noastră este ca acolo să construim o biserică în stil brâncovenesc, care să aibă la subsol o sală comunitară multifuncțională, iar în clădirea care va adăposti Centrul episcopal dorim să includem, pe lângă alte obiective de strictă necesitate și un spațiu de coordonare a unor proiecte sociale și unul cultural-educational. În acest moment o echipă de arhitecți pregătesc planurile acestui Centru episcopal, ținând seama de condițiile terenului oferit de primărie.

Prima etapă a proiectului va fi plata terenului care costă în jur de 1.000.000 euro (400 Euro / m²). În acest sens am conceput următorul plan de finanțare, care să poată fi extins prin contribuția noastră a tuturor la cât mai multe persoane, deoarece costurile depășesc cu mult puterile noastre proprii. Am împărțit cei 2.600 m² în 260 de unități a câte 10 m². O parte din aceste unități urmează să le preia credincioșii noștri din München (în jur de 100), o parte sperăm că va fi preluată de parohiile din cadrul Mitropoliei prin intermediul acesteia precum și de Mitropolia însăși (în jur de 50) și alți de credincioși sau instituții din România și din alte locuri unde vom afla oameni binevoitori care ne pot ajuta (cel puțin 75).

Cum este gândit planul? O unitate are 10 m² și costă 4.000 Euro. O persoană

/familie sau, în cazul că o familie nu-și poate asuma un astfel de efort, 2 persoane/familii să preia o unitate (de 10 m²). Din acești 10 m² ai unității, va plăti un metru pătrat (400 Euro) sau mai mulți și va căuta finanțatori, în cercul de prieteni, colegi etc., pentru restul de metri pătrați, până la 10, cât are unitatea. În caz de necesitate se vor asocia câte 2 persoane/familii, sau mai multe pentru a prelua împreună o unitate. Cei care vor fi în imposibilitatea de a face acest lucru, vor participa după puteri. Și plata unui metru pătrat înseamnă foarte mult, orice ajutor fiind binevenit și folositor.

Pentru a nu-i împovăra peste puteri pe cei care vor dori să preia o unitate întreagă, dar nu au deocamdată banii necesari, am gândit să fixăm un termen de 2 ani pentru ca cheltuielile să poată fi acoperite într-un timp mai îndelungat. Există astfel și posibilitatea ca cineva care dorește să participe la finanțare, dar nu are banii necesari și nu găsește nici alți finanțatori, să poată plăti eșalonat. Cum? O unitate preluată de 2 persoane/familii înseamnă câte 2.000 Euro de persoană/ familie. Aceștia ar putea fi plătiți în 2 ani (24 de luni) cu o contribuție lunară de 84 Euro în contul pentru biserică.

Datele contului deschis în acest sens sunt:

Rumänische Orthodoxe Metropolie

Liga Bank AG Regensburg

Konto-Nr. 70 45 13 07 35

BLZ : 750 903 00

Verwendungszweck: Für den Kirchenbau

Bineînțeles că toți cei din Germania care vor contribui cu o sumă peste 50 Euro vor primi o chitanță de donație (Spendequittung) pe baza căreia vor beneficia de o reducere a impozitului. Atât ei cât și toți ceilalți, vor deveni prin această contribuție ctitori ai sfântului locaș care va fi construit și în care vor fi pomeniți la sfintele slujbe. Pe lângă aceasta vor avea mulțumirea că au făcut ceva pentru viitorul ortodoxiei românești din München și din întreaga Germanie, pentru viitorul celor care trăiesc aici în căutarea unei vieți mai bune precum și al urmașilor lor.

Cu nădejde și binecuvântare,

+ SOFIAN BRAȘOVEANUL
Episcop-vicar

Convorbire cu Părintele Iulian Lazăr (Schitul Prodromul - Muntele Athos)*

Părintele Iulian Lazăr, acum în vârstă de 79 de ani, este duhovnicul schitului. La Sfinția sa se spovedesc și alți părinți români de la alte chilii. Am o fotografie a părintelui, în chilia sa. Privește chipul lui blând, luminos, ochii albaștri, în ton cu patrafirul, barba albă, mâinile strânse pe Sfânta Cruce și deslușesc un om al lui Dumnezeu, împăcat cu Creatorul Său. De o viață împacă, cu ajutorul harului, pe mulți cu Dumnezeu. Un om între oameni...

Prea Cuvioase Părinte Iulian, sunteți deja cunoscut în țară prin câteva interviuri care v-au fost luate aici și au fost publicate în reviste și cărți. Vă rugăm, pentru cititorii care încă nu vă cunosc, să ne dați câteva elemente biografice.

M-am născut în comuna Vorona în anul 1926, în județul Botoșani. Acolo sunt născut, însă când am fost de un an și jumătate părinții au fost împrietăriți, fiindcă la Vorona era numai pădure, și au plecat la 50-60 de km., în comuna Mănăstireni. Au primit acolo 5 hectare de pământ și s-au înstărit acolo. Acolo am trăit viața cu părinții, până când am fost chemat de Domnul și am intrat în obștea Mănăstirii Sihăstria. În 1977 am venit în Sfântul Munte Athos, chiar în ianuarie, după sărbătorile de iarnă. Acum văd că a trecut viața și că tare-i frumoasă viața de mănăstire.

Spuneți-ne care a fost cea mai mare bucurie din viața dumneavoastră?

Bucuria mare a fost că am venit la mănăstire și a fost continuă înnoind în fiecare zi făgăduințele și dragostea din ziua intrării în mănăstire și a călugăriei. Acum bucuria mea este aceeași, că a dat Dumnezeu că am venit la mănăstire și că m-a ajutat Dumnezeu și am purtat crucea voturilor monahale întreaga viață și că sunt călugăr.

Ați avut și dezamăgiri, supărări mari în viața?

Au fost și necazuri și ispite ca la orice om, dar cu ajutorul lui Dumnezeu, am trecut peste toate. De aceea suntem și lăsați pe pământ, pentru a avea și supărări și ispite, pentru că fără ele nu ne lămurim și nu ne hotărâm să iubim cu toată tăria binele și pe Dumnezeu... De ispite și de încercări nu trebuie să ne temem pentru că vântul și viorul, atunci când lovesc copacii, le întăresc mai mult rădăcinile... Trebuie să le primim pe toate cu calm și

bucurie pentru că astfel rămânem în rădăcinați deapauri în stânca credinței, în liniștea lăuntrică de dincolo...

Cum v-ați apropiat de Dumnezeu?

Aș putea zice, cu siguranță, că a fost o chemare. Eram doi tineri care, văzând ororile războiului, ne-am sfătuit și am plecat la o mănăstire în țară, acum 60 de ani. Văzând morți, tineri și bătrâni că au plecat dincolo și suferința lumii în fața morții atunci, după război, ne-am gândit că și nouă ne va veni rândul să ne ducem cândva din această lume. Astfel, suferințele războiului ne-a făcut să ne gândim la mântuire, așa copiii cum eram... Am mers să căutăm o viață de mănăstire. Nu știam nimic despre viața de mănăstire, dar ne-am dus, ne-a plăcut și am rămas. Acum celălalt e la Domnul, iar eu am aproape 80 de ani. Dumnezeu ne-a dat în gând să căutăm și să alegem viața de mănăstire. A fost o chemare.

Spuneți-ne Părinte, ca duhovnic al Părinților din Schitul românesc Prodromu, care considerați că e importanța spovedaniei în trăirea noastră în cadrul Bisericii? Cum putem prin spovedanie să ne despătimim și să ajungem oameni noi?

Importanța spovedaniei este foarte mare... am mai spus-o și cu alte ocazii, fără mărturisire, fără duhovnic nu se poate face nimic. Aceasta și pentru că prin duhovnic, în Taina Spovedaniei, te prezinți din nou în fața Mântuitorului, te faci cunoscut, intri din nou în ascultare față de Hristos și astfel te reînnoiești, îți reînnoiești viața, relația ta cu Hristos... Pentru despățimire și înnoirea omului, de aici, din taina spovedaniei pornește totul, pentru că sinceritatea, deschiderea, amănunțimea și căința cu care mărturisești păcatele asigură deja, în mare parte, vindecarea omului lăuntric. De aceea trebuie ca omul să se cerceteze îndelung și să vina apoi să mărturisească toate păcatele, și pe cele din tinerețe, și atunci duhovnicul îi va prescrie un tratament duhovnicesc, ce și cum să facă și cum să înceapă o viață nouă. Însă pentru a se despățimi, omul trebuie să fie spovedit cât mai des și curățit de păcate, că odată ce te-ai spovedit primești binecuvântarea, ajutorul și harul ca să nu mai faci iarăși păcatul, fiind dezlegat și curățit de păcatele făcute. Astfel gândești mai limpede, pentru că harul te umbrește din nou ca în ziua Botezului.

Însă, spuneți-ne părinte, de ce nu

poți să scapi de un anume păcat, chiar dacă îl tot spovedești?

Ei, spovedește-l continuu și vei reuși să scapi de el până la urmă. Sunt păcate mai ușoare zilnice, care trebuie spovedite și acelea cât de des. Dacă sunt spovedite mai des și cu rugăciune, cu frică de Dumnezeu, atunci îți dă Dumnezeu și luarea aminte la tine însuși în toată vremea și vei vedea cum se împuținează și păcatele. Și atunci care păcate ar mai fi...? Că atunci te-ai păzi să nu mai faci vreo nedreptate și te-ai strădui să taci numai bine, să lași de la tine atunci când altul greșindu-ți te inervează și te scoate din liniște... așa cum poruncește Mântuitorul: *«Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestema, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă vătămă și vă prigonesc»* (Matei 5, 44). Dacă Dumnezeu vede străduința noastră pe calea binelui, ne ajută și EL și atunci care păcate ar mai rămâne...? Doar cele cu gândul...!

Trebuie să spovedim așadar atât faptele cât fi gândurile?

Și gândurile toate trebuie spovedite, dacă vreau să propășesc pe calea nepățimirii... anume, că m-am gândit să fac un păcat, o nedreptate cuiva și, chiar de n-am făcut-o, trebuie mărturisite și aceste gânduri, pentru că astfel curăț rădăcinile păcatului, așa cum primăvara, când se sapă vița de vie, se taie acele rădăcini sau mustăți care, dacă le lași să crească în ascuns, iau din puterea de rodire a viei... Pentru a merge sigur și cu spor pe calea mântuirii trebuie să spovedim toate gândurile...

Însă ce să facem că uneori, când ești în fața unei sfinte icoane, îți dă vrăjmașul un gând necurat și de hulă... ?

Nu trebuie să te întristeze de moarte acest fapt dacă tu știi că de obicei nu primești asemenea gânduri, chiar dacă sufletul se tulbură, pentru că aceste gânduri sunt de la cel rău. În Patericul egiptean se spune că aceste gânduri de hulă au venit și la sfinții cei mari din cauza mândriei și a slavei deșarte de care e cuprins sufletul pe măsură ce se înalță prin virtuți. Vindecarea de această boală a mândriei vine prin mai multă smerenie și prin răbdarea de bunăvoie a necazurilor și încercărilor, făcând sufletul să primească în cele din urmă, prin Duhul, întărirea minții...

(Continuare pagina 6)

(Urmare pagina 2)

Dacă Dumnezeu există, dacă El este bun și iubitor, de ce nu face El totul pentru fiii Săi? Căci am spus mai înainte că «*totul este har*»!

Da, «**totul este har**», dar dacă harul nu este primit pentru că inima ne este împietrită, el nu poate rodi singur. Harul așteaptă deschiderea noastră, împreună lucrarea cu noi. «*Căci noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu*» (I Corinteni, 3, 9). De aceea, Hristos ne cheamă să ne lepădăm de noi înșine, să ne luăm crucea în fiecare zi și să-L urmăm (cf. Luca, 9, 23). Tot El ne spune că «*împărăția cerurilor se ia prin stăruință și cei ce se silesc pun mâna pe ea*» (Matei, 11, 12). Ap. Pavel compară viața duhovnicească cu viața sportivilor care-și impun multe privațiuni. El însuși își chinua trupul și-l supunea robiei (cf. I Corinteni 9, 24-27). Tot el ne încurajează în războiul duhovnicesc zicând: «*În lupta voastră cu păcatul nu v-ați împotrivit până la sânge*» (Evrei, 4, 12). De aici adagiul ascetic: «**Dă-ți sângele și vei primi Duhul!**». Iată antinomia: pe de o parte, totul este har; pe de alta, trebuie să ne dăm sângele, adică să facem tot efortul de care suntem capabili pentru ca harul să rodească în noi, să ne facă după chipul lui Hristos, să creștem până la măsura vârstei deplinătății lui Hristos (cf. Efeseni 4, 13), când vom gândi și vom simți ca Hristos (cf. I Corinteni 2, 16; Filipeni 2, 5), cu alte cuvinte, când vom avea dragostea lui Hristos în noi.

Și pentru ca să fiu scurt, pentru că timpul rezervat se apropie de sfârșit, voi aminti aici câteva puncte esențiale spre care trebuie să ne îndreptăm efortul nostru duhovnicesc:

a). Rugăciunea privată și comunitară, acasă și la biserică, ca și rugăciunea de toată vremea. Căci măsura rugăciunii este rugăciunea neîncetată (cf. I Tesaloniceni 5, 17). Rugăciunea adevărată este aceea care se face cu «*mințea în inimă*», adică aceea care angajează întreaga ființă, nu numai mintea

sau numai buzele. Trebuie să știm că mintea nu este decât o energie a inimii. Pentru ca ea să-și găsească liniștea, trebuie să coboare în inimă, să se unească mereu cu inima. Lucrul acesta nu se poate face decât cu ajutorul rugăciunii. În timpul rugăciunii ne închidem mintea în cuvintele rugăciunii și ne concentrăm atenția în inimă. Astfel, vom ajunge, încetul cu încetul, să ne simțim inima. Iar «*simțirea inimii*» este «*simțirea lui Dumnezeu*», simțirea harului care se ascunde în inimă. Iar harul pacifică inima, o dilată și o umple de dragostea lui Hristos pentru întreaga umanitate și întreaga creație. Inima devine compătitoare, atentă la toate suferințele și nevoile oamenilor pentru care este în stare să-și dea viața.

b). Asceza, adică postul alimentar, înfrânarea conjugală (cf. I Corinteni 7, 5), și în general cumpătarea în toate: în mâncare, în băutură, în muncă, în odihnă... este suportul cel mai puternic al rugăciunii. Căci nu ne putem ruga cu adevărat dacă stomacul este mereu plin, dacă suntem prea obosiți sau dacă nu știm să ne înfrânăm instinctele. Până când vom câștiga dragostea de rugăciune, rugăciunea însăși va fi o mare asceză. Căci diavolul nu urăște nimic mai mult ca rugăciunea. De aceea, trebuie să ne silim să ne rugăm, să ne impunem un program de rugăciune, să mergem regulat duminica la biserică. Asceza, îndeosebi postul alimentar și moderația în toate este, de asemenea, singura formă de a ne opune dictaturii consumismului specifică societăților moderne.

c). Răbdarea necazurilor. De asceză ține, de asemenea și răbdarea necazurilor. Viața noastră este plină de încercări și de ispite de care nu este nimeni scutit. Acestea nu pot fi cu totul evitate, chiar dacă am duce o viață sfântă, după voia lui Dumnezeu. Important este să știm cum să ne comportăm în încercări pentru ca acestea să devină adevărate binecuvântări.

Credinciosul care se roagă mult, care duce o viață cumpătată, care stă în legătură strânsă cu parohia de care aparține, găsește în toate acestea izvoare inepuizabile de energii sufletești prin care face față necazurilor fără să se tulbure prea mult și fără să deznădăduiască. Să recitim cuvintele Sf. Ap. Pavel: «*În toate pătimind necaz, dar nefiind striviți, lipsiți fiind dar nu deznădăduiți; Prigoniți fiind dar nu părăsiți, doborâți dar nu nimicivi; purtând totdeauna în trup omorârea lui Iisus pentru ca și viața lui Iisus să se arate în trupul nostru*» (II Corinteni, 4, 8-10). Iată o altă antinomie: necazul, strâmtorarea, prigoana, boala... nu ne pot distruge, ci dau o calitate superioară vieții, ne înmulțesc curajul în lupta împotriva răului. În durere, creștinul descoperă mai ușor sensul vieții, descoperă chiar bucuria, în moarte, descoperă viața: «*lată a venit prin cruce bucurie la toată lumea*», cântă Biserica Ortodoxă la Paști și în toate duminicile.

d). Slujirea semenilor, începând cu respectul necondiționat față de identitatea fiecăruia, este o consecință firească a inimii curate, simțitoare, compătitoare, care trăiește în modul cel mai real unitatea sa ontologică cu întreaga umanitate și întreaga creație. Bunele relații dintre oameni nu au doar un suport moral ci unul ontologic: în Hristos toți suntem una și fiecare mădulare unii altora (cf. Romani 12, 5).

Dacă Biserica Ortodoxă subliniază viața duhovnicească, mistica, rugăciunea și asceza, Biserica Evanghelică este angajată cu deosebire în diaconie, în slujirea semenilor. Din toate cele spuse mai înainte putem înțelege că nu există opoziție între cele două aspecte, ci mai degrabă complementaritate. Acesta este și îndemnul final: să învățăm unii din experiența altora, să ne îmbogățim fiecare prin valorile celuilalt.

Mitropolitul SERAFIM

Nürnberg, 1 februarie 2009

BISERICA NOASTRĂ

LISTA DONATORILOR PENTRU BISERICĂ

Pe data de 16 februarie a.c. vom începe lucrările de restaurare a acoperișului de la clădirea Mitropoliei cu nr. 166.

Vă rugăm să trimiteți ajutorul D-voastră în contul bisericii (Rumänische Orth. Metropolie, Konto-Nr. 101167804, BLZ 75090300, Bank Liga eG).

Bunul Dumnezeu să binecuvinteze cu pace, sănătate și spor în toate pe binefăcătorii noștri.

Serghei Anatoli

75,00 EUR

Dr. Mihnea Ștefan Mihai	125,00 EUR
Utzat Maria & Martin	200,00 EUR
Dr. Goia Emil	50,00 EUR
Dr. Andrei Silviu Stanciu	100,00 EUR
Geisler Robert	200,00 EUR
Goell Wolfram	50,00 EUR
Dr. Schneider Thomas	51,12 EUR
Tandreu Mărioara	51,12 EUR
Dr. Gehre Lara Irina	1.000,00 EUR
Dr. Nicola Nikolaus	204,52 EUR

Pica Ioan	63,90 EUR
Fam. Pfr. Georg Heffner	60,00 EUR
Dionisie Germani	50,00 EUR
Loch Ioan Eduard	100,00 EUR
Dragan Alexander	120,00 EUR
Schuller Mirela	100,00 EUR

Sopon Johann & Elena	50,00 EUR
Roșca Marcel	200,00 EUR
Dr. Nistor Sorin	500,00 EUR
Heidel Edith	50,00 EUR
Romitan - Baum Rolf	50,00 EUR
Burcă Cristina	50,00 EUR

Dr. Dr. Tatar Ana	100,00 EUR
Vălcăuan Valentin	500,00 EUR
Radu Georg	200,00 EUR
Radu Istrate	50,00 EUR
Baris Teodora & Florin	150,00 EUR
Schuller Elena	100,00 EUR

(Urmare pagina 4) **Se poate spune din această perspectivă că cei mai mulți credincioși nu fac o pocăință adevărată, pentru că nu-și mărturisesc amintirile, faptele pătimase și gândurile și imaginațiile indecente ce întinează lăuntric pe om... ?**

Taina mărturisirii, întemeiată de Mântuitorul Hristos la Sfânta Evanghelie după Ioan (20, 22-23) atunci când «a suflat asupra Apostolilor și le-a zis: *Luați Duh Sfânt; cărora veți ierta păcatele, le vor fi iertate și cărora le veți ține, vor fi ținute*», a fost lăsată Sfinților Apostoli și după aceea prin succesiune apostolică, a rămas până în zilele noastre. Deci credinciosul trebuie să mărturisească păcatele în fața preotului ca în fața Sfinților Apostoli pentru a primi și ei, din acest dar al Du-

hului Sfânt dat lor, iertarea păcatelor... Omul trebuie să se gândească că el mărturisește în fața duhovnicului, dar că Dumnezeu e de față acolo și astfel să asculte ce-i spune Dumnezeu prin gura duhovnicului. Deci trebuie să-și înțeleagă neputința și să nu ascundă nimic și să nu se rușineze. Pentru că a te uita, sau a-ți aduce aminte e una, și a consimți și a face păcatul e alta! Credinciosul are și trebuie să aibă tot timpul un sprijin și o nădejde în Biserica.

Părinte, sunt mulți creștini, care după cum zice dreptul Iov, «beau nedreptatea ca apa» (Iov. 15, 16). Ei cugetă zicând: «să păcătuiesc acum pentru ca mă voi mărturisi, mă voi pocăi mai târziu». Care e primejdia celor ce se mărturisesc astfel, celor care păcătu-

iesc cu nădejdea de a se mărturisi și de a se pocăi mai târziu? Sf. Nicodim Aghioritul avertizează despre gravitatea acestui lucru.

E grav acest lucru... Aceasta pentru că deși s-au dus la preot la mărturisire, au păcate pe care le țin ascunse fie datorită superficialității și nepriceperii lor de a se mărturisi, fie și datorită nepriceperii preotului de a-i ajuta să se mărturisească și de a le da canon spre îndreptarea vieții lor; cel ce a căzut pe stradă și s-a murdărit nu stă acolo, ci se scoală, se spală, își schimbă dacă trebuie și hainele pentru a arăta ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

* Text preluat din «Părinți contemporani din Sf. Munte Athos», Editura Anastasis, Sibiu 2007, pag. 180 - 185.

INFORMAȚII

DIN AGENDA PĂRINTELUI MITROPOLIT SERAFIM

1 ian. 2009 - Tăierea împrejur a Domnului - slujește Sf. Liturghie și predică la Nürnberg. La sfârșitul Sf. Liturghii citește împreună cu preoții prezenți molitvele Sf. Vasile cel Mare.

4 ian. - slujește Sf. Liturghie și predică la Bonn (paroh: Pr. Lazăr Mitu).

6 ian. - Botezul Domnului - slujește Sf. Liturghie și predică la Nürnberg cu participare deosebit de mare. A urmat slujba Agheasmei Mari săvârșită lângă troița din curtea Catedralei.

7 ian. - Sf. Ioan Botezătorul - slujește Sf. Liturghie și predică la Nürnberg.

9 ian. - prezidează la Centrul eparhial lucrările Consiliului Eparhial.

11 ian. - slujește Sf. Liturghie și predică la Feldkirch - Austria (paroh: Alexandru Nan). A urmat o frumoasă agapă.

12-17 ian. - animează o retragere spirituală la mănăstirea benedictină Pierre qui Vire (Franța). Zilnic dezbate două teme ortodoxe în fața celor 60 de călugări din mănăstire.

18 ian. - slujește Sf. Liturghie și predică la Paris (Parohia Sf. Genovieva și Paracheva) cu participare deosebit de mare.

20 ian. - participă la Paris la înmormântarea marelui teolog francez Olivier Clément.

23 ian. - la Tecsești (jud. Alba) săvârșește slujba înmormântării credinciosului Simion Drăgan, tatăl Părintelui Arsenie de la Centrul eparhial. Predică.

25 ian. - slujește Sf. Liturghie și predică la Mănăstirea Râmeț (jud. Alba).

30 ian. - Sf. Vasile, Grigorie și Ioan - slujește Sf. Liturghie și predică la Nürnberg.

31 ian. - are o întâlnire de lucru cu părinții și copii care participă la orele de cateheză.

DIN AGENDA PĂRINTELUI EPISCOP SOFIAN

4 ian. - slujește Sf. Liturghie și predică la Biserica St. Nikolai. Acordă un interviu pentru revista «Lumea Crediței».

6 ian. - Botezul Domnului - slujește Sf. Liturghie cu slujba sfințirii Aghiazmei Mari și predică la Capela Sf. Siluan.

7 ian. - Sf. Ioan Botezătorul - slujește Sf. Liturghie și predică la Capela Sf. Siluan.

9 ian. - participă, la Nürnberg, la lucrările Consiliului Eparhial.

10 ian. - slujește Sf. Liturghie în limba germană la Capela Sf. Siluan.

11 ian. - slujește Sf. Liturghie și predică la Biserica St. Nikolai.

16 ian. - susține la Universitatea din München, conferința despre «Monahismul feminin ortodox». Seara, participă la recepția de anul nou oferită de Arhiepiscopia Romano-catolică din München.

18 ian. - slujește Sf. Liturghie și predică

la Landshut (paroh: P.C. Pr. Drd. Adrian Vasilache). Participă la agapa oferită de parohie.

20 ian. - în cadrul săptămânii de rugăciune pentru unitatea creștinilor la serviciul religios prezidat de episcopul evanghelic Johannes Friedrich și de arhiepiscopul catolic Reinhard Marx.

24 ian. - participă la Conferința «Țărănul român la răscruce», susținută la Capela Sf. Siluan de către Dl. Nicolae Stroecu-Stănișoară.

25 ian. - slujește Sf. Liturghie și predică la Biserica St. Nikolai.

29 ian. - slujește Vecernia cu Litie în biserica greacă din München cu ocazia încheierii de către studenții Facultății de Teologie Ortodoxă a semestrului de iarnă

30 ian. - Sfinții Trei Ierarhi - slujește Sf. Liturghie și predică la Capela Sf. Siluan.

RUMÄNISCHE ORTHODOXE METROPOLIE
FÜR DEUTSCHLAND, ZENTRAL- UND NORDEUROPA

Fürther-Str.166-168 · D-90429 Nürnberg
Tel.: (+49)0911/3236910; Fax: /3236912

E-Mail: mitropolia@mitropolia-ro.de
Internet: <http://www.mitropolia-ro.de>

REDAKTION & LAYOUT
Diacon Dumitru Dura

Abonament 15,50 EUR / anual (inclusiv porto)

Bankverbindung: LIGA BANK EG
Konto.-Nr. 116 78 04 · BLZ 750 903 00